

Arrest

nr. 209 174 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampsiaan 28
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoeker en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 november 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en dit betreft de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2017 werd ingediend door:

N., F.

nationaliteit: Pakistan

geboren te sialkot op (...)1986

adres: (...) Sint-Jans-Molenbeek

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw S. M. (E-kaart). Ze de intentie hebben om te huwen, voor dit huwelijk zijn er reeds de nodige voorbereidingen gedaan. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Ook wat de vermeende schending van art. 12 EVRM (recht te huwen) betreft, dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat dit recht zou geschonden worden.

Aan betrokkene wordt immers het recht op huwen niet ontzegt.

Betrokkene verklaard ook dat hij op een legale manier het Schengengrondgebied heeft betreden, doch betrokkene legt geen geldig visum voor die deze verklaring kunnen staven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht *“wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“B. DE VORDERING BEROEP TOT NIETIGVERKLARING EERSTE MIDDEL

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”. Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Hij woont sedert 24 januari 2017 met zijn zwangere verloofde in België en wenst met haar te huwen.

Eisende partij heeft gedurende deze periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Zijn verloofde mag omwille van haar gevorderde zwangerschap niet meer reizen/zich verplaatsen waardoor de aanwezigheid van eisende partij onontbeerlijk is.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij de bestreden beslissing werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 23 van Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: BUPO-verdrag).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht te huwen

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan:

- verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, die de Britse nationaliteit heeft Verwerende partij kan de bestreden beslissing niet uitvoeren,*
- verzoeker zijn verloofde mag omwille van haar gevorderde zwangerschap niet meer reizen of zich verplaatsen waardoor de aanwezigheid van eisende partij onontbeerlijk is.*
- het recht om te huwen is een mensenrecht. Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk.*

Verzoekende partij is van oordeel dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die in België wil huwen met iemand die een wel een legaal verblijf heeft, niet mag uitgewezen worden. Men zou dan immers zijn of haar recht om te huwen schenden.

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door verwerende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dit artikel ook ingeroepen.

Verzoekende partij stelde hieromtrent dat artikel 12 EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, De Europese Conventie in theorie en praktijk, derde druk, 497, zaak 7175).

Het tweede middel is ernstig en gegrond.”

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker in de hoofding van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 23 van het BUPO-verdrag, wijst de Raad erop dat onder “*middel*” conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel zou schenden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt deze schending dan evenmin aangetoond.

Betreffende de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling ervan de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde beginselen worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te

worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, zet verzoeker uiteen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij sedert 24 januari 2017 met zijn verloofde, met Britse nationaliteit, in België woont en met haar wenst te huwen. Uit het dossier zou blijken dat zij beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn. Gedurende deze periode heeft hij zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België, zo stelt verzoeker.

Verzoeker geeft tevens aan dat zijn verloofde zwanger is en door de vergevorderde zwangerschap niet meer kan reizen of zich niet meer kan verplaatsen waardoor zijn aanwezigheid onontbeerlijk is. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 augustus 2017 de zwangerschap niet heeft meegedeeld, minstens werd deze niet aangetoond.

Bijgevolg blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kennis kon hebben van de zwangerschap zodat hem niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker kan dit element ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bovendien voegt verzoeker evenmin een stavingstuk van de zwangerschap bij zijn verzoekschrift.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat omtrent de relatie van verzoeker wordt gemotiveerd om welke reden deze niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid enerzijds en in het kader van artikel 8 van het EVRM anderzijds.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw S. M. (E-kaart). Ze de intentie hebben om te huwen, voor dit huwelijk zijn er reeds de nodige voorbereidingen gedaan. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.*

Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd om welke reden de relatie van verzoeker en de intentie om te huwen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Nergens

in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Verzoeker stelt ook zelf vast dat in de beslissing de relatie en de intentie om te huwen niet in twijfel worden getrokken. Dat de aangevoerde elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, wil echter niet zeggen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het dossier zomaar naast zich zou hebben neergelegd, zoals verzoeker voorhoudt.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn familiaal leven, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet welke familieleden hij bedoelt, zodat hij deze verwijzing niet concretiseert. *In casu* is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker om een situatie van een eerste toelating tot verblijf gaat en geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoeker toonde op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn sociaal en cultureel leven, en met zijn betoog refereert naar zijn privéleven, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoon dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de voorgehouden schending van artikel 12 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en verzoeker geenszins het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing geeft dit bovendien zelf aan: *“Ook wat de vermeende schending van art. 12 EVRM (recht te huwen) betreft, dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat dit recht zou geschonden worden. Aan betrokkene wordt immers het recht op huwen niet ontzegt.”* Verzoeker geeft louter aan een andere mening te zijn toegedaan, hetgeen niet volstaat om voormeld motief te weerleggen. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (cf. RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Waar verzoeker *in fine* nog verwijst naar een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen dergelijke maatregel in zich draagt. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoeker betoogt dat hij het nodige had kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken en dat de gemachtigde van de staatssecretaris echter heeft nagelaten dit te doen waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, wijst de Raad er vooreerst op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de overheid in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer geldt voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat verzoeker zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer kan afwentelen op de verwerende partij. Verzoeker had de kans om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en hij was in de mogelijkheid om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of te actualiseren. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de verwijzing van verzoeker, wat dit onderdeel van het middel betreft, niet dienstig is.

De Raad besluit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de *in concreto* aangevoerde elementen uit de betreffende aanvraag en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Met zijn betoog doorheen zijn verzoekschrift, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont verzoeker niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Hij beperkt zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris een andere mening is toegedaan, betekent nog niet dat de elementen buiten beschouwing worden gelaten of worden genegeerd. Het weze herhaald dat een verzoekende partij, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet kan volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten hieruit de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar hij met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient er eveneens op gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, noch dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Daarenboven kan niet ingezien worden hoe het proportionaliteitsbeginsel zou kunnen geschonden zijn nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die minder nadelig voor verzoeker zou uitvallen.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN